

NOVINY SLOVAKIA

http://www.mynoviny.sk/clanok.asp?cl=2989011

„Tanec mi dal veľmi veľa“

Pri príležitosti Tanečného života, ktorý bude 7. novembra v Nadácii 21. storočia, sme požiadali o rozhovor jedného z pozvaných hostí, Žilničana Ľuboša Plešingeru (44). Odmalička inklinoval k rôznym športovým aktivitám. Vyštudoval techniku, no nakoniec mu učaroval tanec. Je učiteľom, riaditeľom i majiteľom tanečnej školy v jednom. S manželkou Ivanou má dcéru Zuzanu (16) a synov Dominika (18) a Tomáša (10).

Ako ste sa dostali k tancu ?

Keď som mal asi šesťnásť rokov, tak som začal uvažovať, čo robiť so sebou. Bol som človek skôr samotársky a umelecky založený. Venoval som sa fotoграфovaniu, maľovaniu, prírode a hlavne turistike. Na druhej strane mi však chýbal spoločenský život, kontakt s ľuďmi. Pod oknami nášho paneláku na Hlinách 5 trénoval súbor Rozsutec a mne napadlo ísť k nim, no súběžne ma kamarát pozval, aby som sa prišiel pozrieť do klubu spoločenských tancov KST Kontakt Žilina, že majú tréningy v estrádnej sále Domu odborov. Viac ma zaujal spoločenský tanec, a tak som sa prihlásil do KST Kontakt. Vtedajší tréneri, manželja Evka a Jozef Dupkalovci, ma prijali a dali mi dve podmienky. Musel som si nájsť partnerku a do dvoch mesiacov dokázať, že nie som drevo.

Podarilo sa vám nájsť si partnerku?

Brat akurát začal chodiť na tanečnú, no moc sa mu nechcelo. Mňa napadlo, že tam určite bude šikovná partnerka, tak som išiel namiesto neho. Našiel som tam svoju prvú partnerku Alenku Chovanovú a s ňou som začal tancovať. Po roku, keď som odchádzal na vysokú školu do Bratislavy, Alenka patrila medzi najtalentovanejšie tanečnice v Žiline. Neskôr emigrovala do Kanady.

To ste prevzali bratovi partnerku?

Nie, nie, nie. Brat tam bol vlastne len niekoľkokrát, vôbec ho to nebavilo a ja som tam išiel hlavne, aby som si našiel tanečnicu, zladil som sa s ňou a presvedčil ju, aby tancovala so mnou v KST.

To bola taká bežná tanečná?

Áno, bežná tanečná škola, ktorá bývala v Dome odborov.

Kto to vtedy viedol?

Chodil som k pani Majke Zagatovej, potom na bratovu, ktorú viedla pani Vierka Bohdalovská. Takže som vlastne absolvoval dve tanečné u dvoch učiteľiek.

Na týždžera ste mali dosť nezvyčajnú záľubu. Tancoval u vás doma niekto?

Chcel som vyvážiť svoju samotársku povahu nejakým kolektívom. Moja mama ani otec netancovali, ani ich predkovia. Pochádzam zo sklárskej rodiny niekde z Nemecka. Otec bol Čech a jeho predkovia sú vlastne nemeckí majstri sklári, čo som zistil, keď som dával dohromady náš rodokmeň. A mama je odtiaľto z Kysúc, takže neviem o nejakých predkoch, čo by tancovali.

Máte súrodencov?

Iba jedného brata. A ten takisto netancuje, nemá sluch, ale má veľmi šikovné ruky na remeslá.

Spomínali ste Máriu Zagatovú. To je dnes už pojem, nestorka tanca...

Bol to môj prvý kontakt s tancom ako takým, moja prvá tanečná, prvý venček. Demokracia sa moc neuznávala, autorita bola autorita – a to pani Zagatová skutočne bola. Tá čo povedala, to muselo byť a my sme museli poslúchať.

Aj vás bila?

Biť nás nebila, ale samozrejme, zvýšila hlas a za pokus tajne na tanečnej žuť žuvačku vyhadzovala za dvere. Držala to veľmi prísne, ale zase na druhej strane nás veľa naučila.

Čo vás viedlo ísť na technickú vysokú školu, nechceli ste skúsiť živiť sa tancom?

V tom období som tancovať ešte len začínal. Mal som za sebou stavebnú priemyslovku a zobrali ma na vysokú školu. No, a na „vyške“, keď nás zadelili do krúžkov, tak som zistil, že moja spolužiačka Janka Šinkorová, mimochodom staršia sestra herečky Daniely Šinkorovej, je tiež tanečnica z Nitry. Povedali sme si, že to spolu skúsime. Zašli sme do Interklubu Slovnaft Bratislava, kde nás prijali. Našu spoločnú tanečnú kariéru sme začali pod vedením manželov Štiavnických. Začali sme kategóριοvo rásť a vyhŕavať súťaž. Asi za dva roky sme mali medzinárodnú kategóριο a boli sme medzi tanečnou špičkou na Slovensku. Vďaka tomu, že sme boli reprezentanti Československa, tak sme mali individuálny študijný plán a mohol som cestovať. Vďaka tancu som sa dostal do zahraničia, aj za „železnú oponu.“ Od roku 1981 – 1986 to vlastne bolo päť rokov nášho najväčšieho tanečného rastu a úspechov. Tanec mi dal veľmi veľa. Vďaka tancu som prvýkrát letel lietadlom, spoznal som veľa krajín, miest a ľudí.

Zvládali ste popri tancovaní aj školu?

Veľa sme trénovali - dvojfázovo, trojfázovo, ale vedel som si veľmi úsporne rozdeliť čas tak, aby som zvládol svoje školské povinnosti.

Navyše Osvetové stredisko pri Ministerstve kultúry otvorilo diaľkové štúdium v odbore „učiteľ tanca“, na ktorý som sa zapísal. Takže po promócii na SVŠT, kde som získal titul diplomovaného stavebného inžiniera, som po skončení diaľkového štúdia obdržal aj titul diplomovaného učiteľa tanca.

Prečo ste neostali v Bratislave, ťahal vás to späť do Žiliny?

Ako čerstvý majster Slovenska v štandardných tancoch, som po vojenčine, ktorú som mimochodom ako ženista absolvoval u PTPÁkov, začal pracovať v Slovnafte v Bratislave. V tom období som stál na križovatke - tancovať ďalej, alebo si založiť rodinu. Nakoľko som mal už 26 rokov, tak zvíťazila túžba po rodine. Do Žiliny sme sa s manželkou vrátili v januári 1989 a nastúpil som do stavebného podniku, kde mi ponúkli aj byt.

Kedy sa vám tancovanie stalo zamestnaním?

Spočiatku som popri zamestnaní projektanta učil v tanečných kurzoch, aby som si trošku prilepšil. V roku 1993 som si prenajal budovu klubu stavbárov a otvoril som tanečnú školu.

Aké kurzy sa dajú u vás študovať?

Zavedením kultúrnych poukazov a otvorením množstva krúžkov na školách značne klesol záujem o tanečné školy. Druhá vec je, že na spoločenský tanec treba dvoch a práve s chlapcami je problém. Venujem sa hlavne kurzom spoločenského tanca pre mládež od 14 rokov. Táto mládež je vekovo najzraniteľnejšia a ja mám pocit a moje výsledky to potvrdzujú, že sa deckám treba venovať. Mojou odmenou je poďakovanie rodičov po skončení venčekového večierku, kedy sa mladí predvedú pred rodičmi. Musím sa zmieniť, že v súčasnej dobe nastal boom aj s kurzami pre dospelých. Napomohla tomu televízia, kedy si niektorí rodičia uvedomili, že vedieť tancovať je nielen potrebné, ale je to aj zaujímavý spôsob relaxu a oddychu v tejto uponáhľanej dobe.

Opište nám trošku taký kurz, koľko to trvá?

U mládeže je to desať lekcii, raz týždenne hodinu aj pol. Čiže je to spolu 15 hodín. U dospelých preferujem odlišný model a to šesť lekcii po 2,5 hodiny. Na kurze naučím asi 8 -10 tancov svetového tanečného programu.

V rámci kurzu vyučujete aj spoločenskú výchovu?

V úvode prvých 5 lekcí sa venujeme spoločenskej výchove. Formou scénok si hráme rôzne situácie zo života a učíme sa spoločenskému správaniu. Prečo máme mať v úcte rodičov a svojich predkov. A samozrejme učím chlapcov galantnosti a úcte k partnerke, priateľke a žene ako takej.

Museli sme chodiť na kurzy v oblekoch, ako je to dnes?

Na mládež musíme ísť dnes už opatrnejšie. Príkazmi a rozkazmi by sme nič nezískali. Demokracia značne postúpila. Sú školy a žiaci, kde by to nebol problém, napríklad u gymnazistov. Ale keby som na nejakom chlapčenskom učilišti vyhlásil, že na tanečnú musia prísť v obleku, tak by neprišiel nik. Mám inú stratégiu. Najprv si žiakov získam pre tanečnú a počas nej ich naučím nielen tancovať a slušne sa správať, ale sa aj slušne obliekať. Na venčeku sú už všetci chlapci v oblekoch a dievčatá v šatách.

Ukončením takéhoto kurzu býva venček. Stále je ešte tradícia slávnostných venčekov?

Samozrejme, na venčeku nastáva zlom v ich myslení. Ak dovtedy si mysleli, že počúvať repovú muziku a chodiť na diskotéky, je to naj, čo v živote môžu mať, tak na venčeku začnú uznávať iné priority a stávajú sa z nich pomaličky dospeláci. Venček je taká malá maturita, taký prerod z kukly na motýľa. Na tanečnú prídu v rifliach a sú trošku - povedal by som, neohrabaní. No, odchádzajú ako mladí gentlemani a mladé dámy, ktoré vyzerajú už ako ženy a muži a sú pripravení po kultúrno-spoločenskej stránke do života.

Neidealizujete to trochu?

Trošku áno.

Kde v Žiline máme možnosť si ísť zatancovať?

Práveže pre tú staršiu vekovú skupinu od 25 rokov to je problém. V reštauráciách hrá skôr reprodukováaná hudba diskotékoveho charakteru. My ponúkame kurzy pre dospelých na pokračovanie a trikrát do roka organizujeme „countrybal“, ktorý si získal za tie roky svoju tradíciu. Ale musím povedať, že celkovo chýbajú akcie pre dospelých, ktoré by boli pripravované pravidelne. Koketujem s myšlienkou niečo vymyslieť, uvidíme....

Sledujete osudy vašich žiakov aj po skončení kurzov?

Sporadicky. Niektorých stretávam na ulici, iní mi občas pošlú pozdrav. Spomeniem však perličku: v septembri sme mali svadobnú hostinu dvoch mladých ľudí, ktorí sa zoznámili práve tu na tanečnom kurze pred zhruba šiestimi rokmi.

Ľubo Bechný

[6. 11. 2006]